

1) Ἀγγελία εὐχάριστος μόνον ἐν τῇ φρ. χαρᾶς εὐαγγέ-
λια (λαμβανομένη ἐνίοτε εἰρων.) σύνηθ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ.

2) Τὸ ἱερὸν βιβλίον τῆς ἐκκλησίας τὸ περιέχον τὸν
βίον καὶ τὰς πράξεις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κοιν. καὶ Ἀπουλ.
Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σούρμ.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Μπῆκα'ς τὴν ἐκκλησίαν τὴν ὥρα ποῦ δι-
βαζαν τὸ βαγγέλιο. Φιλῶ τὸ βαγγέλιο. Μὰ τὸ ἅγιο βαγγέλιο!
(ὄρκος) κοιν. || Φρ. Τὰ δώδεκα βαγγέλια (αἱ δώδεκα εὐαγ-
γελικαὶ περικοπαὶ αἱ ἀναγινωσκόμεναι τὴν ἐσπέραν τῆς
Μ. Πέμπτης). Τὰ λόγια του εἶναι βαγγέλιο (ὀρθά, ἀληθῆ,
ἀξιόπιστα). Βάζω τὸ χέρι μου 'ς τὸ βαγγέλιο (ὀρκίζομαι)
κοιν. Παλάμισε τὸ βαγγέλιο (θέσας τὴν παλάμην ἐπὶ τοῦ
εὐαγγελίου ὠρκίσθη καὶ μάλιστα ψευδῶς) Ἡπ. Πελοπν.
(Γορτυν.) Ἐντῶκα τὸ θέρι μ' 'ς τὸ βαγγέλιον (ἐκτύπησα, ἔ-
βαλα τὸ χέρι μου εἰς τὸ εὐαγγέλιον, ὠρκίσθη) Χαλδ. Κεῖ-
μαι 'ς τὸ βαγγέλιον (γονυπετῶ πρὸ τῆς ὥραιας πύλης καθ' ἣν
στιγμὴν ἀναγινώσκειται ὑπὸ τοῦ ἱερέως τὸ εὐαγγέλιον τῆς
leitourgias διὰ τὴν θεραπείαν ἀπὸ τοῦ κατέχοντος νόσημα)
Χαλδ. Μὰ τὰ ἑπτὰ βαγγέλια! (ὄρκος. Ἐπτὰ βαγγέλια εἶναι
αἱ κατὰ τὴν τελετὴν τοῦ μυστηρίου τοῦ εὐχελαίου ἀναγι-
νωσκόμεναι ἑπτὰ εὐαγγελικαὶ περικοπαὶ) Πόντ. || Παροιμ.
φρ. Ἀλλουνοῦ παπᾶ βαγγέλιο ἢ βαγγέλια (ἐπὶ ζητήματος
μὴ ἔχοντος σχέσιν πρὸς τὸ προκείμενον) σύνηθ. Ἄλλος
παπᾶς, ἄλλα βαγγέλια (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν.
Λακων. Μάν.)

Βαγγελισμός ὁ, Εὐαγγελισμός λόγ. σύνηθ. Βαγ-
γελισμός κοιν. Βαγγελισμός πολλαχ. Βαγγιλ'σμός βόρ.
ιδιῶμ. Βαγιλ'σμός πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. Βαγγελισμός
Θράκ. (Μέτρ.) Βγαντζελισμός Μεγίστ. κ.ά. Βγατζελι-
σμός Μύκ. κ.ά. Βγατζελ'σμός Β. Τήν. κ.ά.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐς. Εὐαγγελισμός, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ.
εὐαγγελίζομαι.

Συνήθως κατὰ γενικ. τοῦ Βαγγελισμοῦ, ἐορτὴ τελου-
μένη τὴν 25 Μαρτίου εἰς ἀνάμνησιν τῆς ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου
Γαβριὴλ πρὸς τὴν Μαρίαν μεταβίβασθῆναι χαρμὸς ἀγγελίας
περὶ τῆς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἐξ αὐτῆς γεννή-
σεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐνθ' ἄν. : Φρ. Εὐαγγελισμός, γαρ-
γαλισμός (ἢ ἀπὸ τῆς ἐορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐπικρα-
τοῦσα θερμοκρασία εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ προκαλῇ τὴν
φυλλοφορίαν τῶν συκαμινεῶν καὶ τὴν ἐκκόλαψιν τῶν με-
ταξοσκωλήκων) Βιθυν. (Προῦς.)

βαγγελιστής ὁ, εὐαγγελιστής λόγ. σύνηθ. βαγγε-
λιστής Καππ. (Ἀνακ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐς. εὐαγγελιστής.

1) Ἐκαστος ἐκ τῶν τεσσάρων συγγραφέων τῶν ἱερῶν
εὐαγγελίων οἵτινες εἶναι ὁ Ματθαῖος, Λουκᾶς, Μάρκος
καὶ Ἰωάννης λόγ. σύνηθ. 2) Ὁ ἀναγινώσκων ἐπ' ἐκ-
κλησίας τὸ εὐαγγέλιον διάκονος Καππ. (Ἀνακ.): Ἄσμ.

Καὶ Πλουμιστὴ τὸ φόρενεν τὸ πλουμιστὸ τὸ ἱμάτι,
ἐδειότανε, λυγότανε 'ς οἷς ἐκκλησιᾶς τὴν θύρα,
εἶδαν το παπᾶδ' ἔσταξαν, διακόνια σκανταλίσταν,
ἂν τὸ μικρὸ βαγγελιστὴς ἔρριπεν τὸ βαγγέλιο
(ἂν τὸ μικρὸ=ὁ πλέον μικρός).

Βαγγελίστρα ἡ, Εὐαγγελίστρα Κρήτ. κ.ά. Εὐαγ-
γελίστρα λόγ. σύνηθ. Βαγγελίστρα κοιν. Βαγγελίστρα πολ-
λαχ. Βαγγιλίστρα πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. Βαγιλίστρα πολ-
λαχ. βορ. ιδιῶμ. Βαγγελίστρα Πόντ. (Τραπ.) Ἀβαγ-
γελίστρα Νίσυρ. Βαγγελίστρα Λυκ. (Διβύσσ.) Βαν-
τζιλίστρα πολλαχ. Βατζελίστρα Μύκ. κ.ά. Βγαντζιλίστρα
Μεγίστ. Βγατζιλίστρα Κυδων. Λέσβ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐς. εὐαγγελίστρα=ἡ κηρύττουσα
τὸ εὐαγγέλιον.

1) Ἡ Παναγία ἡ ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου εὐαγγελισθεῖσα τὴν
γέννησιν τοῦ Χριστοῦ κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Νὰ βοη-
θήσῃ ἡ Βαγγελίστρα! (εὐχή). Ἡ Βαγγελίστρα νὰ βάλῃ τὸ
χέρι της! (εὐχή). Μὰ τὴ Βαγγελίστρα! (ὄρκος) σύνηθ. || Φρ.
Βαγγελίστρα μου! (ἀναφωνήσις δηλοῦσα θαυμασμόν) πολ-
λαχ. || Ἄσμ.

Ἐ Βγαντζιλίστρα Τηγιατσὰ ποῦ τὴν τιμοῦν τὸν Μάρτι
νὰ γλέπη τ' ἀερφατοῖ μου ὅσον νὰ πάη νὰ ῥτη

Μεγίστ. 2) Ναὸς τιμώμενος ἐπ' ὀνόματι τῆς Θεοτόκου
τῆς εὐαγγελισθείσης τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ σύνηθ. :
|| Φρ. Εἶναι γιὰ τὴ Βαγγελίστρα (εἶναι βεβλαμμένος τὰς φρέ-
νας, πρέπει δηλ. νὰ μεταβῇ πρὸς θεραπείαν εἰς τὸν ἐν
Τήνῃ ναὸν τῆς Βαγγελίστρας) σύνηθ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων.
πολλαχ. Ὡς κύριον ὄνομα Σύμ.

* **Βαγγελιώτης** ὁ, Βαγγιλιώτ'ς Μακεδ. (Νιγρίτ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. βαγγέλιο καὶ τῆς καταλ. -ιώτης.

Ὁ μὴν Μάρτιος (διὰ τὴν κατὰ τοῦτον ἀγομένην ἐορ-
τὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ).

Βαγδάτι τό, Αἴγιν. Βάρν. Μπαγδάτ' Θράκ. (Ση-
λυβρ.) κ.ά.

Τὸ γεωγραφικὸν ὄν. Βαγδάτι.

Ἡ λέξις ἀπαντᾷ εἰς παροιμιώδεις φράσεις καὶ ἄσματα
ἐνθ' ἄν. : Παροιμ. φρ. Ρωτῶντας κἀνεῖς πηγαίνει 'ς τὸ Βαγ-
δάτι Βάρν. Ρωτῶντας ρωτῶντας πάνε 'ς τὸ Μπαγδάτ' Ση-
λυβρ. || Ἄσμ.

Ἀχ' τὸν τσαιρὸ τοῦ Βαγδατιοῦ ποῦ πῆραν τὸ Βαγδάτι

πῆραν διακόσιες λυγερές, τριακόσιες παντρεμένες

Αἴγιν.

βαγξά ἡ, Αἴγιν. Εὐβ. Ἡπ. Θράκ. (Αἰν. Κομοτ. Σαρ-
εκκλ. Σκοπ.) Κέρκ. Κρήτ. Μεγίστ. Νίσυρ. Πάρ. Πελοπν.
(Καλάβρυτ. Λεπεν.) Ρόδ. Σέριφ. Στερελλ. (Εὐρυταν.) κ.ά.
βαξά Νάξ. (Ἐγκαρ.) κ.ά. βάγξα Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Βι-
θυν. Εὐβ. Ἡπ. Θεσσ. Θήρ. Θράκ. (Βιζ. Κομοτ.) Ἰμβρ.
Κεφαλλ. Κυδων. Λέσβ. Πελοπν. (Μάν. Τριφυλ.) Προπ.
(Κύζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. γάγξα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐς. βάγξο καὶ τῆς καταλ. -ξά.

Ἀναλόγως τῶν δένδρων ἢ θάμνων τῶν ὁποίων κλῶνοι
διανέμονται εἰς τοὺς ἐκκλησιαζομένους τὴν Κυριακὴν τῶν
Βαΐων ὠνομάσθησαν κατὰ τόπους ὡς ἄνω τὰ ἐξῆς φυτὰ

1) Ὁ φοῖνιξ Ἡπ. Θήρ. Κέρκ. Κρήτ. Μεγίστ. Νάξ.
(Ἐγκαρ.) Νίσυρ. Πάρ. Ρόδ. Σέριφ. κ.ά. Συνών. βαγξω-
νιὰ 1. β) Κλάδος φοίνικος ἐξ ἐκείνων ποῦ διανέμονται

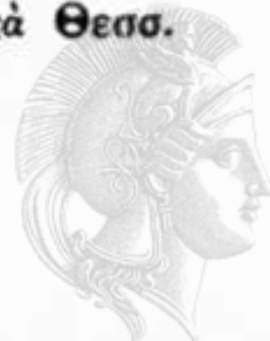
εἰς τὴν ἐκκλησίαν Κυδων. κ.ά. γ) Κλάδος φοίνικος τε-
χνηέντως περιπλεγμένος καὶ κοσμημένος μὲ πολυχρῶμα
ἄνθη ὁ ὁποῖος προσφέρεται εἰς τοὺς νεονύμφους τὴν Κυ-
ριακὴν τῶν Βαΐων Μεγίστ. 2) Ἡ δάφνη Αἴγιν. Εὐβ.

Θεσσ. Θράκ. (Κομοτ.) Κρήτ. Λέσβ. Μεγίστ. Πελοπν. (Κα-
λάβρυτ. Λακων. Λεπεν. Μάν. Τριφυλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
Εὐρυταν.) κ.ά. β) Κλάδος δάφνης Στερελλ. (Αἰτωλ.)
κ.ά. γ) Ὁ ἀφρὸς τοῦ οἴνου ὁ ὁποῖος παρέμεινεν ἐκ τῆς

κατὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ γλεύκους ἀναβράσεως (διότι
τοποθετοῦν εἰς τὸ στόμιον τοῦ βαρελλίου κλάδους δάφνης
ἢ ἄλλου φυτοῦ) Κρήτ. 3) Ἡ ἰτέα Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)
Θράκ. (Βιζ. Σαρεκκλ. Σκοπ.) κ.ά. Συνών. βαγξωνιὰ 2.

4) Ἡ μυρσίνη Ἰμβρ. Βιθυν. Προπ. (Κύζ.) 5) Ὁ
κισσὸς Θράκ. (Αἰν.) κ.ά. 6) Τὸ δενδρολίβανον Κεφαλλ.

7) Ἡ λεβάντα Αἴγιν. Συνών. *βαγξανός. Ἡ λ. καὶ
ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βαγξά Ἀττικ. Κεφαλλ. Λέρ. Νάξ.
(Γλυναδ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Βαγξῆς Κυκλ. Βάγξα Πε-
λοπν. (Μεσσ.) Θράκ. (Σουφλ.) Βάγξα Στερελλ. (Ναύπακτ.)
Βάγξες Στερελλ. (Βοιωτ.) Ὡς κύριον ὄν. Βαγξά Θεσσ.

Θράκ. Λέσβ. Πελοπν. (Μάν.) *Βαγὰ* Ἀθῆν. *Βάγα* Μακεδ. (Θεσσαλον.)

βάγεμα τό, Μύκ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. *βαγεύω*.

Τὸ νὰ βαδίζει τις σχολάζων ἅμα, τὸ νὰ περιφέρεται εἰς τοὺς δρόμους ἀσκόπως.

βαγένα ἡ, Λεξ. Περίδ. Πρω. *βαένα* Στερελλ. (Εὐρυταν.) *βαγιόνα* Κέρκ. Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. *βαγένη*.

1) Μέγα βυτίον Κέρκ. Στερελλ. (Εὐρυταν.) — Λεξ. Περίδ. Πρω. Συνών. *βαρέλλα*. 2) Ὑδροχόη τοῦ μύλου εἰς σχῆμα περίπου μεγάλου βυτίου Μακεδ. (Χαλκιδ.) Συνών. ἀνάβολος 1 δ, *βαγένη* 2, *βαρέλλι*, *δοχεῖο*, *καρούτα*, *κρέμασι*, *μυλόγουρα*. 3) Εἶδος ἰχθύος Κέρκ.

βαγενάδικα τά, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βαγενᾶς* παρὰ τὸ θέμ. τοῦ πληθ. *βαγενᾶδες*.

Ἡ συνθηματικὴ γλῶσσα τῶν ἐκ Σοπικῆς τῆς Ἡπειρου βαρελλοποιῶν.

βαγενάκι τό, Πελοπν. (Κορινθ.) — Λεξ. Μπριγκ. *βαγενάτζι* Τσακων.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *βαγένη* διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Μικρὸν βυτίον. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. *Βαϊνάξ* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Βαγενάκια* Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. *βαγενίτσα*, *βαγενόπουλλο*, *βαρελλάκι*, *βαρελλίκα*, *βαρελλίτσα*, *βαρελλοπούλλα*, *βαρελλούδι*.

βαγεναρειὸ τό, Ἀθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ.) *βαεναρειὸ* Ἀθ. *βαγιοναρειὸ* Ἀθ. *βαῖναρειὸ* Ἀθ. Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βαγένη* καὶ τῆς καταλ. -αρειό.

1) Ὑπόγειος ἀποθήκη ὅπου τοποθετοῦνται τὰ μεγάλα βαρέλλια ἐνθ' ἂν. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Βαεναρειὸ* καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Συνών. *βαγενοθήκη*.

2) Τὸ μέρος ὅπου κατασκευάζουν βαρέλλια Ἡπ.

βαγενάρις ὁ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βαγένη* καὶ τῆς καταλ. -άρις.

Μοναχὸς ἔχων τὴν ὑπηρεσίαν ἐν μοναστηρίῳ τῆς διανομῆς τοῦ οἴνου εἰς τοὺς μοναχοὺς.

βαγενᾶς ὁ, Ἀθ. Ἀθῆν. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πελοπν. (Βαμβακ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Οἶν. Τρίκκ.) κ.ά. *βαενᾶς* Ἀθ. Ἡπ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Στερελλ. (Ἀρτοτ.) κ.ά. *βαγιονᾶς* Ἀθ. *βαῖνᾶς* Ἀθ. Θεσσ. Ἡπ. κ.ά. Θηλ. *βαγενοῦ* Λεξ. Λάουνδ. *βαῖνοῦ* Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βαγένη* καὶ τῆς καταλ. -ᾶς.

1) Ὁ κατασκευάζων βυτία, βαρέλλια ἐνθ' ἂν. Φρ. Ἐχ' *βαῖνᾶδις* ὅς τοῦ *κιφάλ'* (ἔχει μεγάλας φροντίδας καὶ στενοχωρίας) Ἡπ. || Παροιμ.

Βαγενᾶδες καὶ γαιδάροι | ἕνα μῆνα ἔχουν τὴ χάρι (οἱ βαρελλοποιοὶ κατασκευάζουν πολλὰ βαρέλλια τὸν μῆνα Σεπτέμβριον ἐποχὴν τῆς παρασκευῆς τοῦ οἴνου) Ἀθῆν. Συνών. *βαρελλᾶς*. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπον *Βαγενᾶς* Ἀθῆν. Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ.) *Βαῖνᾶς* Μακεδ. (Βλάστ.) τοπων. *Βαγενᾶς* Πελοπν. (Βαμβακ.) τοῦ *Βαγενᾶ* Πελοπν. (Οἶν.) τοῦ *Βαῖνᾶ* Στερελλ. (Αἰτωλ.) 2) Μοναχὸς ἐν μοναστηρίῳ ἐπιστάτης τῆς οἶναποθήκης Ἀθ.

βαγένη ἡ, ἀμάρτ. *βαένη* Τήλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βαγένη*.

Κάνιστρον ἐντὸς τοῦ ὁποίου βάλλουν γεννήματα.

βαγένη τό, σύνθηθ. καὶ Τσακων. *βαγέν'* βόρ. ιδιῶμ. *βαένη* πολλαχ. *βαέν'* πολλαχ. βόρ. ιδιῶμ. *βαγιόν'* ἐνιαχ. *βαγιόν'* Μακεδ. (Πάγγ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. *βαγοίνιον*. Ὁ G Meyer Neugr. Stud. 2,15 ἐτυμολογεῖ ἐκ τοῦ Σλαβ. *vagan*, ὁ M Vasmer ἐν *Grecoslavjansk*. Etimodi 3,41 ἐκ τοῦ *vagan* κατ' ἐπίδρασιν τοῦ *λαγένη*, ὁ δὲ ΝΠολίτ. Παροιμ. 3,21 θεωρεῖ πιθανὴν τὴν ἐκ τοῦ Λατίν. *vagina* ἐτυμολογίαν.

1) Κυλινδρικὸν ξύλινον δοχεῖον οἴνου ἢ οἶνοπνεύματος, μέγα βυτίον σύνθηθ. καὶ Τσακων. : Φρ. *Μπήκε* ὅς τὸ *βαγένη* (ἐπὶ τοῦ πίνοντος κατὰ κόρον) Πελοπν. Ἐκανε τὴν *κοιλίᾳ* *βαγένη* (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἡπ. *Εἶναι σωστό* *βαγένη* (ἐπὶ παχυσάρκου) Πελοπν. (Σουδεν.) *Μοῦστο* καὶ *βαένη* (ἐπὶ ἀναιδοῦς ἀπαιτητοῦ) Πελοπν. (Λακων.) || Παροιμ. Ὁ φτωχὸς καὶ τ' ἀδειανὸ *βαγένη* ὑπόληψι δὲν ἔχουν Πελοπν. (Λεβέτσ.) *Δὲν τὰ φταίει αὐτός, τὰ φταίει τοῦ βαγενοῦ ὁ πῖρος* (δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ αἷτιος τῶν κακῶν, ἀλλ' ὁ οἶνος τὸν ὁποῖον ἔπιε) Πελοπν. (Γορτυν.) || Αἰνιγμ. *Βαγένη* *δωδεκάσφηνο, κάθε σφήνα κι ὄνομα* (τὸ ἔτος καὶ οἱ δώδεκα μῆνες) Πελοπν. (Μεσσ.) Συνών. *βαρέλλι*. β) Πληθ. *βαένη*, *εὐωχία*, συμπόσιον γαμήλιον Θράκ. (Κομοτ.) 2) Ὑδροχόη ὑδρομύλου Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κόκκιν. Λακων. Λεντεκ. Πυλ. Συκεῖα Κορινθ. Τριφυλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βαγένη* 2. 3) Ὁ κυλινδρικός θόλος ναοῦ (Λαογρ. 2,235).

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. *Βαγένη* Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ.) *Βαέν'* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Βαγένη* τά, αὐτόθ.

βαγενίζω ἀμάρτ. *βαῖνίζου* Θεσσ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βαγένη*.

Βάλλω τὸν οἶνον εἰς *βαγένη*.

βαγενίτσα ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *βαγένη* διὰ τῆς καταλ. -ίτσα.

Μικρὸν βυτίον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βαγενάκι*.

βαγενοθήκη ἡ, Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *βαγένη* καὶ *θήκη*.

Ὑπόγειος ἀποθήκη ὅπου τοποθετοῦνται τὰ *βαγένη*. Συνών. *βαγεναρειὸ* 1.

βαγενοκαμάρα ἡ, (Λαογρ. 2,234).

Ἐκ τῶν οὐσ. *βαγένη* καὶ *καμάρα*.

Ναὸς μεθ' ἐνὸς μόνου κυλινδρικοῦ θόλου.

βαγενόλασπη ἡ, Πελοπν. (Ἀράχ. Ὀλυμπ.) κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. *βαγένη* καὶ *λάσπη*.

1) Ὑπόλειμμα οἶνοδοχείου, τρυῆ ἐνθ' ἂν. 2) Αἷμα καὶ πῦον ὁμοῦ Πελοπν. (Ὀλυμπ.): *Εἶχε ἕνα πόνο κ' ἔβγαλε ἕνα σωρὸ βαγενολάσπη*.

βαγενοπετρὰ ἡ, Πελοπν. (Γορτυν. Πάστ.) κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. *βαγένη* καὶ *πετρὰ*.

Μέθη, οἶνοφλυγία: *Ἐχει ἡ ἔχει πάθει βαγενοπετρὰ*. Συνών. *ἀμπελοπετρὰ*.

βαγενόπουλλο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) — Λεξ. Μπριγκ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *βαγένη* διὰ τῆς καταλ. -πουλλο.

Μικρὸν βυτίον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βαγενάκι*.

βάγενοσ ἐπίθ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βαγὰ*.

Ὁ ἐκ *βαγᾶς* κατεσκευασμένος: Ἀσμ.

Ἐλαμπεν σὰν τὸν οὐρανὸν μετ' ἄστρον,

ἔκαμνεν βάγενοσ δαχτυλιδάκι.

